

Старійшини

Рябоноса — ряба сіра кішка.

Стрибохвіст — рудо-білий кіт.

Коти поза Кланами

Димок — м'язистий сіро-білий кіт, який живе в сараї на конярці.

Пушинка — маленька сіро-біла кішка, яка живе на конярці.

Інші тварини

Північ — борсучиха, яка мешкає біля моря і вміє читати зорі.

Пролог

Зірки деінде прозирали через пошматані хмари. Гілки стукотіли під чорним, як ніч, небом та обсіпали листям затінену галявину в неглибокій западині. Вітер гуляв тією западиною, а кущі докола неї дрижали й шелестіли, наче в них блукали вовки.

Посередині галявини від ревучого вітру зіщулилася стара кішка. На її тьмяній сірій шкурі поблискували зоряні лелітки. Вона нашорошила вуха, коли побачила, як до неї вниз схилом ступало двійко кішок.

— Жовтоікло, — заговорила до неї біла кішка. — Ми тебе шукали.

— Так, Левосерд сказав мені. — Жовтоікла підвела мокру від дощу голову та подивилася на свою колишню виховницю. — То що ти хотіла, Шевловусо?

— Ми поговорили, — різко відповіла та.

— Увесь Зоряний Клан про це говорив, — урвала її друга, черепахова кішка. — Кожен кіт вважає, що тобі слід було втрутитися та все припинити.

— Ти маєш на увазі битву між Громовим і Тіньовим Кланами? — Жовтоїкла змахнула хвостом. — Невже, Папоротедимо, ти думаєш, що я маю таку силу?

Шевловуса нахилилася до неї.

— Ти могла принаймні надіслати повідомлення Громовому Кланові.

— Якби ти втрутилася, Бурошубка не загинула б. — Папоротедима підійшла ближче. У її голосі було ледве помітне гарчання. — Знаєш, вона колить була моєю новачкою.

— Я пам'ятаю, — хрипко відповіла Жовтоїкла. Папоротедима зіщулила очі.

— Мені доведеться привести її сюди.

Плечі Жовтоїклої опустилися.

— Вона була стара, — прошепотіла кішка. — Можливо, навіть зрадіє, що приєднається до нас.

Шевловуса хльоснула білим хвостом і рішуче сказала:

— Жоден вояк не хоче помирати. А в безглуздій битві й поготів.

Папоротедима скривила губи.

— Ти знала, до чого вдавалися коти з Темного Лісу. Вогнезорові не слід було кидати Чорнозорові виклик через той нікчемний шматок галявини. Ти хіба хотіла, щоб коти загинули?

Вітер кружляв у западині, смикаючи кішок за вуха й хвосту. Аж тут із вершини схилу до них долинуло нявкання Синьозірки:

— Годі!

Колишня провідниця Громового Клану спустилася, щоб привітати товаришок. Вона по черзі кивнула Шевловусій та Папоротедимій.

— Битва була невдалою, але це нам наука, яку ми повинні засвоїти, — сказала вона.

Шевловуса зустріла її погляд.

— Що за наука?

Синьозірка стояла, уп'явшись лапами в траву, що колихалася на вітрі.

— Ми тепер знаємо, із чим маємо справу, — відповіла вона. — Коти Темного Лісу можуть змістити долі Кланів. Цієї битви не було б, якби не їхній підступ.

Жовтоїкла здригнулася.

— Я мала здогадатися, що Клани постраждають, ще коли побачила в Темному Лісі Зорелюма, — зізналася вона.

Шевловуса кивнула головою в бік колишньої новачки.

— І хто винен, що він там? Або що він узагалі народився? Ти порушила правильник і привела його у світ. То чого ще ти очікувала?

Жовтоїкла знітилася.

— Якщо ми звинувачуватимемо одна одну, нам це не допоможе, — сказала Синьозірка. Вона підскочила до Жовтоїклої, обійнявши хвостом стару кошлату кішку. — Свого часу ми всі припускалися помилок.

Вуса Папоротедимої сердито сіпнулися.

— Але не всі ми порушували Вояцький правильник!

Синьозірка зустріла її погляд, не кліпнувши.

— На помилках ми вчимося найкраще, — рівно нявкнула вона. — І матимемо із цієї битви науку. Ми повинні відкинути давні образи. Клани мають об'єднати зусилля.

— Зорелом уже покарав мене більше, ніж я будь-коли того заслуговувала, — пробурмотіла Жовтоїкла. — Тепер знову намагається покарати мене, знищивши Клани, які я колись вважала своїми.

— Таж не лише тебе! — огризнулася Шевловуса. — Хай там що відбувається в Темному Лісі, воно впливає на всіх нас. Нам треба впоратися з усім, перш ніж це завдасть іще більшої шкоди Тіньовому Кланові!

— Не тільки Тіньовий Клан постраждав! — сердито загарчала Синьозірка. — Вогнезір теж утратив життя!

Спалахнула блискавка. Кішки зіщулилися й закліпали очима, хутро стало сторч. Коли вдалині прокотився грім, на галявину почали тихо сходитися інші коти.

— Левосерде! — покликала Синьозірка.

Коли вона побачила, як її давній друг веде вниз схилом Багношуба й Дубосерда, то відчула полегшення.

— Що відбувається? — запитав Левосерд, зупинившись біля Синьозірки.

— Ми знаємо, що за битвою між Тіньовим і Громовим Кланами стояв Темний Ліс, — відповіла йому кішка.

— Усе розпочав Громовий Клан! — прогарчала Папоротедима.

— Ні, усе розпочали коти з Темного Лісу! — нагадала їй Синьозірка. Вона глянула на Жовтоїклу. — І не лише Зорелом. Тигрозір та Шулікокриг теж винні.

— Ми знаємо, кого саме вони тренують? — зіщулив очі Дубосерд.

Гладке хутро колишнього вояка Річкового Клану було поцятковане краплинами дощу.

Жовтоїкла вискалила щербаті жовті зуби.

— Зорелом ладний забрати першу-ліпшу котячу душу, до якої дістанеться.

— А що, як вони завербують провідника Клану? — прогарчала Папоротедима.

Багношуб, старий медикіт Вітряного Клану, похитав головою.

— Ми більше не можемо довіряти жодному котові, — мовив він.

— І навіть жодному Клану, — похмуро пробурмотіла Шевловуса.

Багношуб напружився й покуштував повітря, нашорошивши вуха.

— Хто там? Багнокігтю, це ти? Ми не очікували тебе тут побачити.

Коти обернулися й побачили, що колишній вояк Вітряного Клану мчить униз по схилу.

— Я прийшов, щойно дізнався, що ви тут. То який план? Що ми робитимемо з котами Темного Лісу?

Синьозірка, оголивши пазурі, заповзялася люто видирати траву з-під лап.

— Ми повинні переконати Клани об'єднати зусилля та разом боротися з цією загрозою, — відповіла вона.

Шевловуса нашорошила вуха.

— І як вони дізнаються, з ким боротися?

— Чому б воякам Темного Лісу просто не прийти битися з нами, якщо вони так жадають бійки? — прогарчала Папоротедима.

Левосерд дивився поверх трави, що стелилася під вітром.

— Тому що це було б надто легко, — відповів він. — Вони знають, що завдадуть нам значно гіршої шкоди, якщо атакуватимуть Клани, які ми залишили.

— Хіба немає іншого способу перемогти їх? — питально подивився на Синьозірку Дубосерд.

Вона на мить завмерла, ніби хотіла прочитати його думки. Тоді кліпнула.

— Тигрозір завжди розумів лише мову насильства, — сказала кішка.

Дубосерд відвів погляд.

— Насильство — це все, що розуміє *будь-який* кіт із Темного Лісу, — з натиском вела далі Синьозірка. — Якщо спробуємо з ними домовитися, вони побачать у цьому слабкість.

— Щось поки ніхто не звинувачує Тіньовий Клан у змові із Зореломом, — пирхнула Шевловуса. Вона глянула на Жовтоїклу.

— Вочевидь, цього разу найбільше постраждав Тіньовий Клан, — додала Папоротедима.

У них над головами пролунав грім.

Шевловуса підштовхнула Папоротедиму:

— Краше ти приведи Бурошубку.

Щойно вона це сказала, небо розчахнулося. Дощ пролився на галявину, і коти розбіглися, кидаючись у дерева, мов у притулок.

— Папоротедимо! — покликала Жовтоїкла черпахову воячку.

Папоротедима ковзнула по мокрій траві, зупинилася й озирнулася.

— Що? — озвалася вона.

Дощ затуманив погляд Жовтоїклої.

— Безпечної подорожі. — Її голос надломився. — І перекажи Бурошубці, що мені дуже шкода.